

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Józsa Zsolt Ügyvédi Iroda (4025 Debrecen, Petőfi tér 9.; ügyintéző: Dr. Józsa Zsolt ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a Dr. Sárközi István ügyvéd (4025 Debrecen, Petőfi tér 9.) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében, amely perbe az alperes pernyertességének előmozdítása érdekében beavatkozott a Dr. Chiorean Gabriella jogtanácsos által képviselt beavatkozó neve (beavatkozó címe) beavatkozó, a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 2007. március 2-án meghozott 5.G.40.110/2006/13. számú ítélete ellen, a felperes részéről 14. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban, az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

k ö z b e n s ő í t é l e t e t :

A Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és megállapítja, hogy az alperes köteles megtéríteni a felperesnek a 2006. június 18-19-i káreseménnyel okozati összefüggésben felmerült teljes kárát.

Utasítja az elsőfokú bíróságot az eljárás folytatására a kár összegszerűsége kérdésében.

A felperes másodfokú perköltségét 540 000 (Ötszáznegyvenezer) Ft-ban, az alperesét 100 000 (Egyszázezer) Ft-ban, a beavatkozóját pedig 10 000 (Tízezer) Ft-ban állapítja meg.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság a 2007. március 2-án meghozott 13. sorszámu ítéletével a felperes keresetét elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 350 000 Ft, a beavatkozónak pedig 50 000 Ft perköltséget.

A megállapított tényállás szerint 2006. júniusának elején a felperes vállalkozási szerződést kötött az alperessel, amelyben az alperes arra vállalkozott, hogy a felperes tulajdonát képező Bobcat 643 típusú rakodógépet 180 000 Ft + Áfa vállalkozói díj ellenében egyedi matricákkal látja el.

A felperes a munkagépet 2006. június 13-án az alperesutcai telephelyére szállította, ahol az alperes a gépet a műhelyben helyezte el.

A 2006. június 18-ról 19-re virradó éjszaka az alperes telephelyén a műhelyben tűz ütött ki, amelynek során - egyebek mellett - a felperes tulajdonát képező rakodógép is kiégett.

A felperes a keresetében 5 964 000 Ft kártérítés és járulékai megfizetésére kérte kötelezni az alperest, amely összegben belül a megsemmisült rakodógép értékét 2 844 000 Ft-ban jelölte meg. További 3 120 000 Ft megfizetésére pedig elmaradt haszon címén tartott igényt.

Az alperes a felperes keresetének teljes mértékben történő elutasítását kérte. Vitatta a követelés jogalapját és - az elmaradt haszon címén előterjesztett igény vonatkozásában - annak összecszerűségét is.

Az eljárás során az alperes pernyertességének előmozdítása érdekében a perbe beavatkozott a beavatkozó, aki az érdemi nyilatkozatában ugyancsak a kereset teljes mértékben történő elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság az ítélete indokolásában tényként állapította meg, hogy a peres felek között létrejött vállalkozási szerződés teljesítése a tűzeset következtében lehetetlenné vált. A peres felek nyilatkozatai, a Tűzoltó Parancsnokság összefoglaló jelentése, továbbá a Megyei Jogú Város Jegyzője által kiadott Hatósági Bizonyítvány alapján tényként állapította meg, hogy a perbeli tűzeset keletkezésének oka ismeretlen és az alperes terhére olyan felróható magatartás nem állapítható meg, amely megalapozná a kártérítési felelősségét. A vállalkozási szerződés teljesítése tehát olyan okból vált lehetetlenné, amelyért egyik fél sem felelős, ennek következtében a tűzesettel kapcsolatos károk megtérítésére az alperes nem kötelezhető.

Ez ellen az ítélet ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben a sérelmezett határozat megváltoztatását és az alperesnek a keresete szerinti marasztalását kérte.

Kérte továbbá azt is, hogy a másodfokú bíróság mind az alperes, mind a beavatkozó vonatkozásában mérsékelje az elsőfokú bíróság által megállapított perköltséget.

Állította, hogy a vállalkozási szerződés teljesítésének lehetetlenné válásáért az alperes felelőssége megállapítható arra tekintettel, hogy a tűzeset elkerülése érdekében nem tett meg mindent, amelyet éppen a tűzeset bekövetkezése bizonyít. A felperes a fellebbezésében hivatkozott arra is, hogy a tűzeset az alperes magatartása miatt nem képezhetett részletes szakértői vizsgálat tárgyát, hiszen az alperes a károsodott építményt sietve elbontotta és helyette újat épített, annak ellenére, hogy „a kártérítési eljárás megindulásáról” tudomása volt. Emellett a felperes a fellebbezésében azt is értékelné kérte, hogy az alperes az épületre kapott fennmaradási engedélyben kizárólag mezőgazdasági géptároló, karbantartó és értékesítő iroda célú épületre kapott fennmaradási engedélyt, ugyanakkor a leégett építményben nem mezőgazdasági gépek tárolását, karbantartását is végezte.

A felperes fellebbezési állítása szerint az alperes nem tett eleget az 1996. évi XXI. törvény 18.§-ában előírt kötelezettségének, valamint nem tartotta be a 35/1996. (XII.29.) BM. rendelet 7.§ (1)-(3) bekezdéseiben foglalt előírásokat sem.

Az alperes a fellebbezésben foglaltakra írásban nem tett észrevételt. A másodfokú tárgyaláson előadott ellenkérelmében pedig az elsőfokú határozat helybenhagyását és a felperesnek a másodfokú perköltsége megtérítésére kötelezését kérte.

A beavatkozó a fellebbezési ellenkérelmében ugyancsak az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperesnek a másodfokú perkoltségeiben történő marasztalását kérte.

A felperes fellebbezése a kártérítési igény jogalapja tekintetében alapos.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló adatok alapján azt helyesen állapította meg, hogy a felperes és az alperes között a Ptk. 389.§-ában meghatározott vállalkozási szerződés jött létre. Az adott vállalkozási szerződés azonban letéti elemeket is tartalmazott, mivel annak alapján az alperes a felperestől átvett rakodógép őrzésére, majd a vállalt munka (egyedi matricázás) elvégzését követően annak visszaadására is köteles volt. Ezeknek a kötelezettségeinek azonban az alperes nem vitásan nem tudott eleget tenni annak következtében, hogy a műhelyben bekövetkezett tűzben a rakodógép megsemmisült.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a vállalkozási szerződés tárgyát képező munkagép megsemmisülése következtében a szerződés teljesítése lehetetlenné vált, és az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a lehetetlenülés egyik félnek sem felróható okból következett be és ezáltal - a Ptk. 312.§ (1) bekezdése alapján - mentesül a kártérítési felelősség alól.

Azt azonban az elsőfokú bíróság tévesen, a rendelkezésére álló bizonyítékok okszerűtlen értékelésével állapította meg, hogy az alperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek eleget tett és igazolta, hogy a szerződés teljesítése neki fel nem róható olyan okból következett be, amelyért egyik fél sem felelős.

Az alperes által csatolt okiratokból ugyanis megalapozottan csak azt lehetett volna megállapítani, hogy a tűzeset körülményeinek vizsgálata során az illetékes hatóságok a tűz keletkezésének pontos okát nem tudták feltárni.

Ebből a megállapításból azonban az a következtetés nem vonható le, hogy az alperes a tűz megelőzése, illetve elhárítása érdekében úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható, és - erre tekintettel - a teljesítés lehetetlenné válásáért felelősség nem terheli. Ezzel szemben a munkagépek karbantartását, javítását üzletszerűen végző gazdálkodó szervezettől elvárható, hogy az általa javításra átvett gépeket olyan módon tárolja, hogy azoknak az esetleges tűz elleni védelme is megoldott legyen. Az adott esetben azonban az alperes nem így járt el, amelyet leginkább az igazolt, hogy a tűz - ismeretlen okból ugyan, de - bekövetkezett, és elmaradt annak az olyan időben való oltása is, amikor a felperes munkagépének károsodása még nem következett be.

A tűz elháríthatósága kérdésében - a másodfokú bíróság megállapítása szerint - jelentőséget kellett tulajdonítani egyrészt annak, hogy (a másodfokú tárgyaláson teljes körűen csatolt, korábban hiányosan rendelkezésre álló) hatósági bizonyítvány szerint a tűzeset valószínűsíthetően a műhely elektromos rendszerének meghibásodása miatt következett be, másrészt - eltérően az elsőfokú bíróság megállapításától - annak, hogy az alperes terhére a tűzrendészeti hatóság az 53/2005. (XI.10.) BM. rendelet 1.§ (2) bekezdésében foglaltak megsértését állapította meg amiatt, hogy a telephelyen nyílt lánggal munkát végző alkalmazottai közül tűzvédelmi szakvizsgával senki nem rendelkezett a tűzeset idején.

Ezek a körülmények ugyanis a tűz keletkezésében közrejátszhattak, éppúgy, mint az a körülmény, hogy az alperes - hatósági előírás hiányára hivatkozással - a telepe őrzéséről nem gondoskodott, az éghető anyagok elhelyezésére is szolgáló helyiségeiben tűzriasztó, füstjelző berendezéseket nem szereltetett fel, tehát sem a saját, sem az őrzésére bízott idegen vagyon károsodásától való megóvása érdekében semmilyen intézkedést nem tett. Ennek következtében a jelen esetben megalapozottan az a következtetés vonható le, hogy az alperes nem tett meg minden tőle elvárhatót a tűz megelőzése, illetve elhárítása érdekében, ezáltal a vétlensége a tűzkár bekövetkezésében jogszerűen nem állapítható meg (akkor sem, ha tényszerűen a tűz okát megállapítani nem lehetett).

A felperes fellebbezésében hivatkozott konkrét jogszabályi rendelkezések (a 1996. évi XXXI. törvény 18.§-a, a 35/1996. (XII.29.) BM. rendelet 7.§ (1)-(3) bekezdései) megsértésével összefüggésben a Debreceni Ítéltábla rámutat arra, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján e jogszabálysértéseket az alperes terhére kétséget kizáróan megállapítani nem lehetett. Ez a körülmény azonban - a kifejtett indokokra tekintettel - az alperesnek a kártérítési felelősség alól való mentesülését nem eredményezhette.

Mindezek alapján a Debreceni Ítéltábla megállapítása szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatokból tévesen vonta le azt a következtetést, hogy a felperesnek a tűzesettel okozati összefüggésbe hozható kára tekintetében az alperes kártérítési felelőssége nem állapítható meg.

Ezért a Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján megváltoztatta és - a Pp. 213.§ (3) bekezdésében foglaltak szerint - meghozott közbenső ítéletével az alperes kártérítési felelősségének fennállását megállapította. Az elsőfokú bíróság eltérő jogi álláspontja miatt a kár összegét nem vizsgálta, az ahhoz szükséges adatok beszerzéséről nem gondoskodott. Ezért tekintetben az eljárást folytatni kell ahhoz, hogy a felperes követelésének összegére vonatkozóan megalapozottan lehessen határozni.

Az eljárás tehát a jelen másodfokú határozattal nem fejeződött be. Erre tekintettel a Debreceni Ítéltábla a peres feleknek és a beavatkozónak a másodfokú eljárásban felmerült perköltségei összegét - a Pp. 252.§ (4) bekezdése megfelelő alkalmazásával - csupán megállapította azzal, hogy azok viseléséről az elsőfokú bíróságnak kell majd határoznia.

A felperes és az alperes ügyvédi munkadíjból, valamint a beavatkozó jogtanácsosi munkadíjból eredő másodfokú perköltségének összegét a Debreceni Ítéltábla a Pp. 79.§ (1) bekezdése alapján hivatalból határozta meg „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló, módosított 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3.§ (1), (5), (6) bekezdései, valamint a 4/A.§-ában foglaltak szerint, amelyhez a felperes esetében hozzá kellett számítani az általa lerótt fellebbezési eljárási illeték összegét is.

Debrecen, 2007. december 5.

Erőss Károlyné Dr. Vajvoda Ildikó sk. tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos sk. előadó bíró, Dr. Riczu András sk. bíró

A kiadmány hitelűl:

-kiadó-